

พระราชบัญญัติคนเข้าเมืองแก้ไขเพิ่มเติม
พุทธศักราช ๒๔๗๔

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาประชาธิปก พระปกเกล้าเจ้าอยู่หัว มีพระบรมราชโองการดำรัสเหนือเกล้าฯ ให้ประกาศจงทราบทั่วกันว่า

โดยที่ทรงพระราชดำริเห็นสมควรแก้ไขบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พุทธศักราช ๒๔๗๐

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดยชอบตามตราต่อไปนี้ . . .

เล่ม ๔๘ หน้า ๑๗๘ ราชกิจจานุเบกษา วันที่ ๑๖ สิงหาคม ๒๔๗๔

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้ให้เรียกว่า “พระราชบัญญัติ
คนเข้าเมืองแก้ไขเพิ่มเติม พุทธศักราช ๒๔๗๔”

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้เมื่อครบกำหนดสาม
เดือน นับแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกบทบัญญัติมาตรา ๖ แห่งพระราช
บัญญัติคนเข้าเมือง พุทธศักราช ๒๔๗๐ และใช้ความต่อ
ไปในแทน

“มาตรา ๖ คนต่างด้าวเช่นที่จะกล่าวต่อไปนี้ ห้ามมิให้
เข้ามาในประเทศสยาม คือ

(๑) บุคคลซึ่งไม่มีหนังสือเดินทางหรือใบสำคัญแสดง
สัญชาติอันถูกต้องที่ออกให้โดยรัฐบาล ซึ่งรัฐบาลสยามได้
รับรองแล้ว

(๒) บุคคลมีโรคอย่างใดอย่างหนึ่งเช่นที่เสนาบดีจะได้
ระบุและประกาศในราชกิจจานุเบกษาเพื่อความประสงค์แห่ง
มาตรานี้

(๓) บุคคลซึ่งยังมีได้ปลุกผีป้องกันทรพิษ และไม่ยอม
ให้ปลุกผีตามที่กฎหมายบัญญัติไว้

(๔) บุคคลซึ่งไม่มีรายได้พอเลี้ยงตัวเองหรือไร้อุปการะ
จากผู้อื่น . และเป็นบุคคลซึ่งพนักงานแพทย์ได้ตรวจลงความ

วันที่ ๑๖ สิงหาคม ๒๔๗๔ ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๔๘ หน้า ๑๗๕

เห็นว่ามร่างกายพิการ หรือจิตต์ฟั่นเฟือนไม่สมประกอบ หรือเป็นโรคซึ่งทำให้บุคคลนั้นไม่สามารถที่จะประกอบการทำงานเลี้ยงชีพได้

(๕) บุคคลซึ่งเป็นคนอันธพาล หรือเป็นคนน่าจะก่อเหตุร้ายหรืออันตรายเป็นต่อความปลอดภัยของประชาชนหรือพระราชอาณาจักรสยาม

(๖) บุคคลซึ่งไม่สามารถเสียเงินค่าธรรมเนียมตามที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัตินี้ หรือในกฎเสนาบดีซึ่งออกตามความในพระราชบัญญัตินี้

บุคคลใดไม่มีหนังสือเดินทางหรือใบสำคัญแสดงสัญชาติตามที่บังคับไว้ในอนุมาตรา (๑) แห่งมาตรานี้ เจ้าพนักงานจะออกใบสำคัญแสดงรูปพรรณแล้วอนุญาตให้บุคคลนั้นเข้ามาในประเทศไทยสยามก็ได้

บทบัญญัติแห่งอนุมาตรา (๑) ว่าด้วยหนังสือเดินทางและใบสำคัญแสดงสัญชาตินั้นมิให้ใช้แก่พนักงานทูตหรือพนักงานกงสุลต่างประเทศซึ่งอยู่ในประเทศไทยสยาม หรือแก่ครอบครัวของบุคคลจำพวกนั้น ๆ หรือแก่บุคคลซึ่งรัฐบาลต่างประเทศได้แจ้งแก่รัฐบาลสยามตามระเบียบแล้ว ว่าบุคคลนั้น ๆ มาในราชการของรัฐบาลต่างประเทศ หรือตกถูกเรือของเรือ

เล่ม ๔๘ หน้า ๑๘๐ ราชกิจจานุเบกษา วันที่ ๑๖ สิงหาคม ๒๔๗๔

ต่างประเทศ หรือคนประจำอากาศยานที่แวะเข้ามายังเมืองท่า หรืออ่าวหรือสถานีท่าอากาศยานแห่งประเทศไทย

ให้เสนาบดีมีอำนาจที่จะยกเว้นการปฏิบัติตามความในอนุมาตรา (๑) และ (๒) แก่

(ก) .คนโดยสารรถไฟหลวงถือตั๋วหอดเดี่ยวตลอด เพียงแต่ผ่านอาณาเขตต์ประเทศไทยไปนอกพระราชอาณาเขตต์เท่านั้น

(ข) บุคคลซึ่งอยู่ในประเทศใกล้เคียงติดต่อกันเค็รทางข้ามพรมแดนอันเป็นการผ่านไปมาชั่วคราวเท่านั้น ”

มาตรา ๔ ให้ยกเลิกบทบัญญัติมาตรา ๗ แห่งพระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พุทธศักราช ๒๔๗๐ และใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๗ บรรดาคนต่างด้าว นอกจากเด็กอายุต่ำกว่าสิบสองปี ซึ่งมากับบิดามารดาหรือผู้อนุบาล เมื่อเข้ามาในประเทศไทย จะต้องได้รับใบสำคัญถิ่นที่อยู่จากเจ้าพนักงานบทบัญญัตินี้มิให้ใช้บังคับแก่

(๑) คนต่างด้าวซึ่งมีใบสำคัญถิ่นที่อยู่แล้ว และหนังสือสำคัญเช่นนั้นยังสมบูรณ์อยู่ และ

(๒) คนต่างด้าว ที่อยู่ในประเทศสยามในวันที่ออกประกาศพระราชบัญญัตินี้ และเมื่อจะออกจากประเทศสยามไป ได้รับใบอนุญาตให้กลับจากพนักงานเจ้าหน้าที่ แต่เมื่อกลับเข้ามาในประเทศสยามอีกต้องนำไปอนุญาตนั้นออกแสดง ใบอนุญาตนั้นเป็นที่เรียบร้อย และเจ้าพนักงานสลักหลังให้เป็นสำคัญ คนต่างด้าวเหล่านี้จะเลือกขอรับใบสำคัญถิ่นที่อยู่จากเจ้าพนักงานแทนใบอนุญาตให้กลับก็ได้

คนต่างด้าวผู้ได้รับใบสำคัญถิ่นที่อยู่ หรือใบอนุญาตให้กลับแล้วนั้น ถ้ารัฐบาลเห็นเป็นผู้มีอันตรายต่อสันติภาพและความสงบเรียบร้อยของประชาชนไซ้ร้ ท่านว่าเสนาบดีมีอำนาจเพิกถอนใบสำคัญหรือใบอนุญาตนั้น ๆ ได้”

มาตรา ๕ ให้ยกเลิกบทบัญญัติมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พุทธศักราช ๒๔๗๐ และใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๕ บทบัญญัติแห่งมาตรา ๖ อนุมาตรา (๖) และบทบัญญัติแห่งมาตรา ๗ และมาตรา ๘ หรือคำสั่งที่ได้ออกโดยอาศัยอำนาจแห่งบทบัญญัตินั้น ๆ มิให้ใช้แก่บุคคลที่จะกล่าวต่อไปนี้

(๑) คนต่างด้าวเข้ามาในประเทศสยามในการทูต หรือ การกงสุล หรือในราชการของรัฐบาล

(๒) คนต่างด้าว เติรทาง ซึ่ง แสดงให้ เป็น ที่พอใจของ เจ้าพนักงานว่า ตนเข้ามาสู่ประเทศสยามแต่เพียงชั่วคราว หรือเพื่อความประสงค์จะผ่านไปเท่านั้น และไม่มี ความ ประสงค์ที่จะตั้งเคหาสถานเป็นหลักแหล่ง หรือตั้งทำการงาน การค้าขาย หรือการอุตสาหกรรมใด ๆ อันเป็นปกติกิจ ”

มาตรา ๖ ให้ยกเลิกบทบัญญัติมาตรา ๑๔ แห่งพระราช บัญญัติคนเข้าเมือง พุทธศักราช ๒๔๗๐ และใช้ความต่อไป นี้ แทน

“ มาตรา ๑๔ คนต่างด้าวคนใดเข้ามาในพระราชอาณา จักรโดยฝ่าฝืนบทแห่งพระราชบัญญัตินี้ก็ดี หรือโดยฝ่าฝืน คำสั่งของเจ้าพนักงานก็ดี ท่านว่ามีความผิดต้องระวางโทษ ปรับไม่เกินพันบาท ”

มาตรา ๗ ให้ยกเลิกบทบัญญัติมาตรา ๑๕ แห่งพระราช บัญญัติคนเข้าเมือง พุทธศักราช ๒๔๗๐ และใช้ความต่อไป นี้ แทน

“ มาตรา ๑๕ ให้เสนาบดีกระทรวงมหาดไทย มีหน้าที่ รักษาการให้ เป็น ไปตามบทแห่งพระราชบัญญัตินี้ • และให้มี

วันที่ ๑๖ สิงหาคม ๒๔๗๔ ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๔๘ หน้า ๑๘๓

อำนาจออกกฎเสนาบดีตั้งเจ้าพนักงาน กำหนดวิธีการอันจะต้องปฏิบัติในการออกไปสำคัญแสดงรูปพรรณ หรือใบสำคัญถิ่นที่อยู่ หรือใบอนุญาตให้กลับ กำหนดอัตราค่าธรรมเนียมสำหรับใบสำคัญหรือใบอนุญาตนั้น ๆ และกำหนดอายุแห่งเอกสาร และเงื่อนไขการต่ออายุแห่งเอกสารนั้น ๆ และว่าด้วยกิจการอื่น ๆ เพื่อปฏิบัติการให้เป็นไปตามบทแห่งพระราชบัญญัตินี้

กฎเสนาบดีนั้นเมื่อได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้วให้ใช้บังคับได้”

ประกาศมาณวันที่ ๑๕ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๔๗๔
เป็นปีที่ ๗ ในรัชกาลปัจจุบัน